
Příslib naděje

Carlin tichý, hypnotický hlas ho vedl po dlouhé klikaté pěšině k bráně a přes kopec do ulice, kde kdysi bydlel. Opravdu tam nechtěl být, nepřál si oživovat vzpomínky, které se po všechna léta dospělosti snažil udržet pohřbené. Ale nedokázal vzdorovat tvrdošíjně síle, co ho nutila k návratu, a teď byl tady, otevřel branku, prošel po chodníčku k předním dveřím, sáhl po mosazné klice, otevřel a vkročil do tísnivého ticha v domě.

„Co vidíte, Gregu?“

Cítil na obličejí pot, zrychlený pulz a to strašné mrazení v zátylku, které bylo vždycky předzvěstí něčeho zlého. „Vracím se z tréninku,“ zašeptal. „Jsem v předsíni.“

Rychle přešel pohledem známý koberec, telefonní stolek a zrcadlo nad ním. Podíval se na svůj odraz a uviděl kluka – světlovlasého chlapce ve školním fotbalovém dresu, s pihami na nose a strachem v očích.

„Kolik je ti let?“

„Deset.“ Pohnul hlavou na polštáři, vyburcovaný matčíným křikem, a viděl se běžet chodbou ke kuchyni; kopačky klapaly po linu. „Máma,“ řekl naléhavě. „Zase bije mámu.“

Udýchaný a vyděšený otevřel dveře do kuchyně. Věděl, jaký pohled se mu naskytne – a věděl, že ho čeká trest, když zasáhne. Ale máma ho potřebovala – musel jí pomoci.

„Gregu? Gregu, co se děje?“

Carlin hlas jako by se vznášel v éteru, ale už nad ním neměl žádnou moc. Greg se díval na výjev před sebou. Jeho matka se choulila na podlaze, stočená do klubíčka před botou, která do ní nelítostně kopala. Měla modřiny kolem očí a rozražený ret, při každém kopanci úpěnlivě vyjekla.

John Mackenzie se s ledovým výrazem tyčil nad Mary a se záměrnou krutostí ji cíleně kopal do kostnatého boku.

„Nech ji být,“ vykřikl Greg; hněv ho přiměl jít dovnitř a dal mu sílu, o níž ani nevěděl, že ji v sobě má. Bezhlavě se vrhl na muže, jehož nenáviděl, a odstrčil ho ke kuchyňským skříňkám. Zabořil pěsti do měkkého masa pod žebry a mlátil ze všech sil; nedbal o důsledky, věděl jen, že chce otci ublížit, přál si, aby trpěl stejně jako on s mámou.

John Mackenzie se rozmáchl a praštil ho pěstí do obličeje, až Greg vrazil do zdi; z nosu mu crčela krev. „Za tohle zaplatíš, ty malý parchante,“ pronesl chladně, upřel na Grega prázdny pohled, rozepnul pásek, vyvlékl ho z poutek, omotal kolem pěsti a zahoupal těžkou přezkou.

Greg se vyškrábal na nohy. „Nejsem žádný parchant,“ zařval a vyděšeně těkal pohledem mezi přezkou a mámou, která se snažila vstát a rukama nataženýma k Johnu Mackenziemu ho úpěnlivě prosila o slitování.

John šlehl koženým páskem jako bičem a přezka zasáhla Grega do spánku. S hučením v hlavě padl na zem vedle mámy.

Řemen znovu šlehl a přezka tentokrát udeřila Mary Mackenziovou do tváře a rozsekla jí nos a obočí. Greg cítil, jak mu na tvář vystříkla její teplá krev, cítil na rtech kovovou pachut' a hlavu mu vyplnila rudá mlha.

„Vidím rudě,“ zamumlal, „nic než rudé mžitky. Je ve mně tolik vzteku, že chci vybuchnout.“

Popozoroval sám sebe, jak se vrávoravě zvedá. Věděl, že má jen pár vteřin, než přezka znovu udeří, a když nic neudělá, otec je oba zabije. Popadl z linky nůž a zabořil čepel do otcova stehna.

John Mackenzie zařval bolestí, padl na kolena, popadl rukojeť nože a snažil se ho vytáhnout. Přezka dopadla s třísknutím na zem.

Na podlaze se tvořila kaluž krve. Greg trochu uklouzl, když uskočil a vrhl se k mámě.

Mary Mackenzieová tam stála jako přimražená, celou svou bytostí soustředěná na muže, který se svíjel na zemi. „Cos to udělal?“ zaječela. „Panebože, Gregu, cos to udělal?“

John Mackenzie s bolestivým rykem vytáhl nůž. Z rány vytryskl děsivý gejzír krve, ale John si toho nevšiml a začal se k nim plazit. „Za tohle vás oba zabiju,“ procedil mezi zuby.

Greg popadl mámu za ruku a táhl ji pryč.

Ale John Mackenzie je odřízl od dveří.

Greg uhnul před nožem, který sekl jen kousek od jeho nohy. Rudá mlha jej oslepovala, strach mu bránil přemýšlet, málem i dýchat. Mohutným kopnutím zabořil kovové kolíky kopaček do otcova zkrvaveného stehna.

John Mackenzie zařval a odkulil se; nůž mu vypadl z ruky a odlétl o kus dál.

Greg ho odkopl z otcova dosahu, pevně objal hysterickou matku a odtáhl ji z kuchyně a přes chodbu do zahrady.

„Dostal jsem ji ven,“ zaúpěl, „ale ošklivě krvácí a nepřestává ječet. Slyším sirény a vidím modré záblesky majáčeků. Hrozně mě bolí hlava, sotva se udržím na nohách.“

Bázně se ohlédl přes rameno. „Táta leží v kuchyni.“ Hlas mu zadržával a zněl s každým dalším slovem čím dál pisklavěji. „Ale nehýbá se. Na zemi je plno krve. Zabil jsem ho. Dobrotivý bože, zabil jsem svého otce.“

„Otočte se, Gregu,“ řekla Carla kategoricky. „Otočte se a zavřete oči. Je čas spát, nechat se unášet hlouběji a hlouběji do hřejivé, klidné náruče spánku. Nechte ztěžknout paže a nohy... dovolte tělu ponořit se, odplovat dál od toho domu... vzít vás zpátky k zeleným polím a klikaté cestičce. Je tam klid, vidíte? Cítíte na obličejí teplé sluníčko, slyšíte ptáky, jak zpívají ve stromech opodál. Temnota je daleko za vámi... dál a dál. Nedosáhne na vás. Teď už jste v bezpečí.“

Greg cítil, jak se do něj vlévá teplo; úzkost a strach se na jasném slunci vytrácely. Tichý hlas ho vábil do klidného údolí, kde mu nic nehrozilo. Začínal se uvolňovat, jeho pulz sílil.

„Teď chvíli spěte a odpočívajte, a až se probudíte, vzpomenete si, co se stalo, ale budete si připadat silný a osvěžený, nezatížený vinou či strachem. Budete se moci ohlédnout a vidět věci tak, jak skutečně byly.“

Greg netušil, jak dlouho spal, ale pomalu se nořil z éterického světa, kde ho obklopoval nesmírný klid, a zatímco ho Carla vedla zpátky, tíha viny z něj padala jako nějaký těžký plášť. Rozpoznal útěšný ptačí zpěv a tikání hodin na křbové římse. Chvilí tam ležel, oči zavřené, tělo ztěžklé letargií.

„Jak se cítíte?“

„Jsem unavený,“ zašeptal a otevřel oči. „Ale je mi dobře – jako bych si dal v posilovně pořádně do těla a proudila ve mně energie.“

Carla seděla na židli u pohovky, ruce volně složené v klíně. Na stolku poblíž ležel magnetofon a vedle něj zápisník. Usmála se na něj. „Hypnóza je svým způsobem taky tělocvik, ale pro mysl a duši.“

Posadil se a svěřil nohy na zem. „Jak víte, byl jsem vůči hypnóze skeptický, ale...“ Podíval se na ni a povzdechl. „Tu vzpomínku jsem se snažil léta pohřbít,“ přiznal.

„A teď je venku?“

Sevřel dlaně mezi kolena a hleděl na ně, hluboce zamyšlený. „Není tak děsivá, jak jsem myslel,“ připustil. „Ale ještě pořád mi nahání hrůzu vědomí, že jsem schopen takového násilí. Co když časem budu jako otec a udělal bych svému dítěti něco podobného? Nemohl bych sám se sebou žít.“

„Byl jste ještě kluk,“ řekla tiše. „Vy a vaše máma jste byli po celé roky oběťmi násilí – a ten poslední útok na oba ve vás vyburcoval hněv a sílu, které jste potřeboval, abyste se vzepřel. Nemohl jste jednat jinak.“

Greg si dál prohlížel své ruce.

„Ten okamžik nesmírné hrůzy a touha ochránit matku vás přiměly k velice odvážnému jednání,“ pokračovala. „Chlapec, co se nebál o vlastní bezpečí, tu svedl těžký boj s mužem, který vás oba mohl klidně zabít. Poprvé a naposledy v životě jste vůči někomu projevil násilí, Gregu. Nejste jako váš otec. Nikdy takový nebudete.“

„Ale *chtěl* jsem ho zabít.“

„Byla to zcela přirozená lidská reakce,“ odpověděla. „A nezabil jste ho, že ne?“

Zavrtěl hlavou a konečně jí pohlédl do očí. „Ne,“ řekl s klidem, který ho překvapil. „Poslali ho do vězení pro duševně choré.“

„Což znamenalo, že jste s matkou konečně unikli jeho tyranii.“

Zhluboka povzdechl. „Ale oba jsme nesli nenapravitelné následky. Máma byla alkoholička, a když tátu zatkli, prostě to nezvládala. Do roka se upila k smrti.“ Promnul si rukama obličej, jako by tu vzpomínku chtěl smazat. „Mě dali do dětského domova, kde jsem se musel naučit žít s nočními můrami a strachem, že možná zdědím otcovo šílenství.“ Smutně se usmál. „Jak vidíte, nikdo z nás ve skutečnosti nezískal volnost.“

„Ale začínáte se z těch pout vyprošťovat, Gregu,“ odpověděla. „Tím, že jste sem přišel a souhlasil s poradenstvím a hypnózou, jste zahájil proces uzdravování.“ Zavřela notes. „Já vím, není to snadné, a ještě před sebou máte kus cesty – ale každý týden u vás zaznamenám nějaký pokrok.“ Usmála se. „Vítězíte, Gregu.“

Oplatil jí úsměv. „Nejspíš ano,“ odpověděl. „A to vše díky vám.“ Sáhl po saku. „Je čas vrátit se domů. Mám pocit, že bych mohl prospat týden.“

„Nedivím se. Dnes toho na vás bylo hodně.“ Zvedla notes a kabelku a zhasla světla. Zavřela za nimi přední vchod a vykročili do teplého letního večera. „Jděte domů a dobře se vyspěte, Gregu. Uvidíme se příští týden.“

Když odjížděla, chvíli se zaposlouchal do skřehotání strak na větvích ne-dalekých stromů a pak vykročil po ulici k svému autu. Byl úplně rozbola-vělý a omámený, hlavou se mu míhaly útržky vzpomínek, hlasů a zvuků z minulosti – ale cítil se tak nějak lehčí, jako by se temný příkrov, který velmi dlouho nosil na duši, pomalu zvedal.

Fleur se po odjezdu Blua vrátila na zadní verandu a neschopná odolat vá-bení té pěkné zátoky sestoupila po dřevěných schodech na pláž. Shodila z nohou sandály, zavrtěla prsty v hrubém růžovém písku a zkusila vodu. Byla studenější, než čekala, ale nádherně osvěžující po dlouhé jízdě a opoj-ném vzrušení z toho, že je konečně tady.

Stála ve vodě a podívala se nejdřív k ostrovu a pak zpátky k domu. Pro-hlížela si doširoka se klenoucí střechu, stínící prostornou verandu, a pak ob-rátila pohled k masivnímu kamennému komínu a záplavě exotických květů, visících jako nějaké vzácné šperky přes střechu a verandu. Přejížděla zra-kem po tropickém lese, který držel zátoku Kingfisher ve své ochranné náruči, jako by ji chtěl zaštitit před ošklivostí a hlukem okolního světa. Byl to opravdový ráj – svět sám pro sebe; úplně ji okouznil.

Vysvlékla se do naha a nechala oblečení na písku. Začala plavat a chla-divá voda ji hladila jako hedvábí. Cítila se jako znovuzrozená – nebojácná, vláčná a volná jako mořská víla.

Po chvíli přestala dělat tempa, položila se na záda, kochala se samotou a těšila se z doteků vody na kůži a ve vlasech. Poslouchala ledňáky, co se hašteřili opodál, a dívala se na papoušky, větší chocholaté a menší s dlou-hými ocasními pery; slétali se do hnízdišť a jejich duhové barvy zářily oproti mizející modři nebe. Slunce už zapadalo za stromy, brzy bude tma.

Fleur zdráhavě vyšla z vody, posbírala šatstvo a prošla nahá po schodech zpátky do domu. Měla hrozný hlad a byla příjemně unavená. Lákalo ji uleh-nout do Anniiny postele.

Osušila se, zabalila mokré vlasy do ručníku, oblékla si Anniin exotický červený župan a odťapala do kuchyně. V lednici našla pečené kuře a všechno na přípravu lahodného salátu. Odnesla si plný talíř na gauč a rozsvítila lam-

pičku na stolku. V tropech se noc snáší rychle; slyšela už cvrlikání cikád a kvákání rosniček.

Pustila se do jídla a bloumala očima po spoustě zarámovaných fotografií a po policích plných knih. Možná jsou tam i fotoalba nebo další deníky. Annie v dopise psala, že je jich víc, a Fleur by se moc ráda dozvěděla, co se v Savannah Winds dělo poté, co tam přišli Sam a Djati.

Když dojedla a odložila prázdný talíř na truhlici, sloužící jako stolec, všimla si, že je k rukojeti uvázaná visačka z hnědé lepenky a je na ní něco napsané. Sklouzla z gauče a sáhla po ní. „Má milá Fleur, tohle je pro tebe. Uložila jsem dovnitř své nejcennější věci, aby ses mohla dozvědět víc o mém životě. Tohle je začátek tvé cesty, Fleur. A pamatuj, nejdeš po ní sama.“

Fleur se usmála. „Opravdu se ti líbí dělat tajnosti, co, Annie?“ Sundala z truhlice hromadu starých časopisů, s dětským nadšením uvolnila přezky a zvedla víko.

Truhla byla vyložená cedrovým dřevem, a když odhrnula ochrannou vrstvu kalika, objevila pod ní Anniiny poklady.

Jemné prostírání, prostěradla a povlaky na polštáře zdobily ručně přišité starožitné krajky. Objevily se i na živůtku, rukávech a lemu svatebních šatů ze začátku třicátých let, kdy se Annie provdala za Johna Harveye. Fleur našla i nabíraný korzet s tenkými kosticemi, batistovou spodničku, rukavice z kozinky a saténové pantoflíčky na knoflíky, dosud vytvarované podle nohou, které je kdysi nosily.

Fleur všechny kousky opatrně vytáhla, položila na pohovku a zadívala se na sépiově hnědou fotografii zabalenou do plédu z králíčí kožešiny, rozežrané moly, která měla ochránit jemně vyřezávaný stříbrný rámeček. Byl to strojený a poněkud toporný portrét z nějakého ateliéru v Melbourne, ale vypovídal mnohé o těch, kdo na něm figurovali.

John Harvey, pod paží zastrčený cylindr, měl na sobě oblek, vázanku a bílou košili s tuhým límečkem. Už jen jeho postoj vypovídal o tom, že na takový úbor není zvyklý; Fleur tušila, že se cítil mnohem lépe na koňském hřbetě, volný uprostřed rozlehlého prostoru na svém milovaném ranči Savannah Winds.

Přisunula fotku blíž k lampičce, aby si mohla lépe prohlédnout detaily. John byl vysoký hranatý muž s protáhlým ošlehaným obličejem, vlídnýma očima a velkýma rukama, ale z jeho širokých ramen a tvaru čelisti číšela síla, když pyšně stál vedle své mladé nevěsty.

Annie vypadala oslnivě v hezkých bílých šatech, které jí splývaly přes bílé punčochy k saténovým střevočkům s nízkými podpatky a přezkou na knoflík. Tmavé vlasy, ozdobené lehounkým závojem a věnečkem květů, měla načesané do tuhých vln. Vypadala přinejmenším o deset let mladší než ženich, ale i z ní vyzařoval pevný charakter – dal se vyčíst z toho, jak vedle něj stála, a z odhodlaného výrazu v jejím obličejí.

Fleur si fotografii dlouho prohlížela a vybavovala si vše, co se dozvěděla o jejím životě v Savannah Winds a jak jejím štěstím otřásla Johnova předčasná smrt. S povzdechem odložila fotografii stranou a vrátila se k truhlici.

V další vrstvě objevila bavlněné šaty s bílými límečky, bohatými sukňemi a vpředu s propínáním na perlové knoflíčky. Doplnily je bílé rukavice a úhledné kloboučky, nebo spíš to, čemu se dnes říká fascinatory. Pod nimi našla Fleur velký balíček zabalený v jemném papíru a láskyplně ovinutý růžovou hedvábnou stuhou.

Zaváhala, náhle rozpačitá, jestli smí vniknout do Anniina nejnítěrnějšího světa. Ale Annie si zjevně přála, aby to všechno viděla... Zdráhavě rozvázala stužky a rozevřela jemný papír.

Zatajila dech, když tam našla heboučké, malinké dětské oblečení. Byly tam čepečky a šátky, sváteční oblečení na křtiny, pletené ponožky a botičky, bundičky a noční košilky. A zabalený v šále se skrýval další stříbrný rámeček, tentokrát s fotografií tmavovlasého směřícího se batolete.

Fleur vhrkly do očí slzy, když opřená o paty četla Anniin nápis vzadu na obrázku. *Lily Somervilleová. Naše milovaná dcerka. Ve dvou letech.*

„Ach, Annie,“ hlesla rozechvěle. „Takže jsi nakonec měla vytoužené dítě. Ale co se s ní stalo?“

Přejela prstem po baculatém dětském obličejíku s tmavýma očima a vlásky, drobnými zoubky a hezkým úsměvem. Lily byla zjevně šťastná holčička, ale musela ji postihnout nějaká tragédie – jinak by Fleur nezdělala Anniin majetek. Cítila bolestné dojetí, a když znovu pečlivě balila vzácné připomínky jejího života, přistihla se, že pláče pro Anniino ztracené dítě.

Nakonec si osušila oči, vstala a šla si do kuchyně uvařit hrnek čaje. Annie ji varovala, že ji na této cestě čekají tvrdé lekce, ale teprve teď si začínala uvědomovat, jak hluboce na ni působí příběh tetina života.

Čaj a noční zvuky, nesoucí se lesem, ji uklidnily a po chvíli se zase vrátila k truhlici.

V poslední vrstvě našla knihy a zjistila, že jsou to soupisy inventáře a záznamy o běžném provozu v Savannah Winds a Birdsongu. A také deníky.

Fleur si je dychtivě prohlédla. Začínaly obdobím po příchodu Sama a Dja-tiho do Savannah Winds a pokrývaly skoro všechny roky až do Anniiny smrti. Přejížděla rukama po vybledlé kůži a zlaté ražbě a odolávala pokušení rozevřít je a pokračovat ve čtení. Bude mít dost času všechny přečíst, a tohle místo se k tomu hodí přímo dokonale.

Položila deníky na zem vedle truhlice a všimla si podomácku vyrobené lepenkové složky. Otevřela ji a zjistila, že je v ní velké množství sépiově hnědých fotografií tak starých, že se na nich už hodně podepsal zub času a vlhkost. Některé byly tak vybledlé a poničené, že se úplně vytratila podoba těch, kdo na nich figurovali.

Přisunula každý snímek blíž k lampičce a snažila se rozpoznat detaily. Jednalo se o ateliérové portréty jejích prarodičů, ty, co viděla doma ještě jako dítě – a několik skupinových fotek, pořízených u hotelu v Melbourne. Annie byla malá holčička s lokýnkami a Don měl na sobě legrační námořnický oblek. Fleur našla několik dalších obrázků Annie a Dona z dob, kdy vyrůstali; všimla si, že Annie zdědila krásu po matce a Don se s tím růžovoučkým obličejem, světlými vlasy a samolibým výrazem podobal spíš otci.

Fleur se fascinovaně probírala fotkami. Objevila jeden velice vybledlý obrázek hospodářského stavení a další, na němž byla zvěčněna rodina domorodých Australanů, stojících u dobytčí ohrady. Ale kupodivu nenašla žádné svatební fotografie Annie a pana Somervilla, což ji zklamalo, protože by se o Anniinu druhém muži ráda dozvěděla víc.

Chystala se je uložit zpátky do truhlice a vtom si všimla svazku dopisů, ovázaného hrubým provázkem. Motouz nevypovídal o romantice a Fleur usoudila, že to asi bude obchodní korespondence.

Ztuhla, když uviděla, že jsou všechny dopisy adresované jejímu otci a neotevřené – na každém z nich stálo načmárané jeho dobře známým rukopisem *Vraťte odesílateli*. Z poštovních razítek vyčetla, že nejstarší pochází z roku 1932 a poslední z roku 1969.

Fleur zaplavila zlost, protože si uvědomila, že se Annie usilovně snažila zůstat s bratrem v kontaktu – a Don ji pokaždé odmrštil. Dva další příložené dopisy, tentokrát otevřené, přišly od Dona. Fleur je nechtěla číst, nepřála si poskvřnit tento ráj jeho nenávisť; rychle zase psaní svázala a odložila stranou. „Přečtu je, Annie, slibuju,“ zašeptala. „Ale teď ne.“

Odložila stranou deníky, fotografie a účetní knihy, s velkou péčí vrátila vše ostatní do truhlice a zavřela víko. Rozhodla se, že se zítra probere účet-

ními knihami, přichystala je na stolek a začala přemýšlet, jak by měla naložit s korespondencí mezi Annie a Donem.

Ty dopisy musely být pro Annie důležité. Proč jinak by si je ponechala? Odolala nutkání hodit je venku do popelnice a strčila je za těžké staré hodiny na kamenné krbové římse. Mohou tam zůstat, dokud nebude mít dost odvahy přečíst je.

Zvedla deníky a složku s fotografiemi, zhasla stolní lampu a odešla do ložnice na kraji chodby. Pečlivě uložila fotografie do svého kufru, naskládala deníky na prádelník u postele a připravila se na první noc v Birdsongu.

Ulehla mezi nažehlená bílá prostěradla, lehce provoněná levandulí, a položila hlavu na měkký polštář; stropní větrák ochlazoval vlhký vzduch a lampička na nočním stolku zalévala místnost hřejivou září.

Fleur zhasla světlo a zaposlouchala se do nočních zvuků a jemného šplouchání vody na písčité pláži. Annie se jimi nechávala ukolébat k spánku a Fleur po dlouhém a citově náročném dni čekala, že usne velice brzy.

Ale zatímco pod střechou pobíhaly vačice a zvenčí se ozývalo skřehotání žab, cvrlikání cikád a tu a tam i houkání sovy, spánek pořád nepřicházel; ležela ve tmě a přála si, aby tam s ní byl Greg. Tohle tajné útočiště bylo dokonalým místem pro milence a představa, jak spolu plavou nazí v azurovém moři a milují se na vyhřátém písku, v ní vzbudila tolik touhy, že nejspíš ne-usne ještě hodně dlouho.

Natřepala polštáře, znovu rozsvítila a sáhla po deníku ležícím na hromádce až nahoře. Greg vyhledal pomoc, aby přemohl demony, kteří ho sužovali, a věděla, že mu musí dopřát čas, aby se sám se sebou vyrovnal. Samozřejmě nebylo jisté, zda změní názor ohledně založení rodiny – ale musela se držet křehké naděje, že k tomu dospěje.

Anniin dar v podobě Birdsongu přišel právě včas: dal oběma možnost nadechnout se, uzdravit staré rány a připravit se na to, co přinese budoucnost. Ale teď se Fleur musela vrátit do minulosti: měla pocit, že se v Anniině příběhu skrývají odpovědi na mnoho otázek, které ji od dětství pronásledovaly. Nevěděla, jak je to možné –, ale když ležela v její posteli a držela v ruce Anniin deník, připadalo jí, že je teta nablízku a ponouká ji, ať čte dál.